

Ulf Lundkvist har insett att för att hänga med numera så måste varje samtida konstutställning innehålla minst en videoinstallation. Därför har han i lågdelen på Konstens Hus riggat upp en TV-hörna. I taket hänger gurlanger med turistvimplar, sådana som tillsammans med märkessköldarna hängde på väggarna i nästan varje pojkrum under 50-talet. På TV-skärmen vevas en svart/vit video tagen genom ett tågfenster och som visar en resa från Norrköping till Linköping. Tåget passerar skogar, hus och ladugårdar. Östgötaslätten sträcker sig oändlig mot en skogskant i fjärran och det händer egentligen ingenting mer än att tiden går och landskapet rusar förbi. Vartefter man betraktar scenerierna smyger sig melankolin på. Det är som att i resupplevelsen se den obönhörligt flyende tiden. Landskapet utanför tågfenstret är ett nu, men också ett Nollberga, ett Lundkvistlandskap där tiden står still mellan de mörka skogssilhuetterna.

Nollbergabygden förekommer i Ulf Lundkvists svarthumoristiska serieteckningar.

Det är ett förlorarnas land, ett förlorat folkhem om man så vill, där det onda i gestalt av Razor bekämpas av Bimbo alias Tyrone Petterson. Inom parantes kan avslöjas att Razors hemliga civila alter ego troligen är en köksmästare på restaurang Gyllene såsen. I Nollberga har klockan stannat på femtiotalet. Visst finns det moderniteter som TV-apparater och helikoptrar men i övrigt är där "lika lajbans som på nordpolen" om vi får tro Razor.

Lundkvists utställning på Konstens Hus blir liksom en fond till serierna om Nollberga. En scenografi fylld av, i och för sig underfundigt rolig rekvisita, men utan aktörer. På en vägg hänger gamla reklammössor med genomskinliga celluloidskärmar. På en annan vägg hänger en mängd fotografier på människor från en förlorad tid. Gamla par och drängar i vegamössor poserar tillsammans med gubbar med velicoped. Fnittrande småflickor sitter uppradade på en förstutrapp. Däremellan ser vi landskapsbilder på kräppapper, där somliga tycks vara målade direkt på plats. En stor målning på pressenning skildrar jordbruksslätten. Omkring denna hänger kritfrottage av grepar och spadar. Pressenningsmålningen är ett av de få verken där jag känner någon slags ambition att arbeta måleriskt, i övrigt tycker jag att Lundkvist gjort det väl lätt för sig i den här utställningen. Många av de övriga målningarna står och vacklar på rutinens brant. De klarar sig nödortfigt tack vare associationen till Nollberga, men tagna ur det sammanhanget faller de platt till marken.

Tilläggs bör att jag känner verkligt stor sympati för Nollbergabygden och dess invånare och har med stort intresse följt deras öden genom åren, men det känns, med en viss besvikelse, som om den här utställningen är ihopsatt av materialet som blev över när den "sanna" skildringen av Nollberga iscensattes.

Det är kanske när allt kommer omkring inte på galleriväggarna den hör hemma, utan i serierna.

Bertil Sundstedt